

1

Azure Springs, Iowa
Twee dagen later

‘Het spijt me dat ik onaangekondigd langskom, maar ik vrees dat we de zaak met het meisje nu echt niet langer kunnen uitstellen,’ zei sheriff Caleb Reynolds tegen Abraham Howell nadat die zijn voordeur had opengedaan. ‘Ik had haar eigenlijk al eerder willen spreken, maar dokter Jones zei dat ze nog iets meer tijd nodig had om te herstellen.’

‘Dat klopt.’ Abraham wreef even over zijn kalende hoofd. Toen haalde hij zijn zakdoek uit zijn broekzak. Hij snoot zijn neus en zei toen: ‘De afgelopen twee dagen heeft ze veel geslapen. Ik denk dat ze dus wel wat energie heeft om je vragen te kunnen beantwoorden. Waarschijnlijk zullen we ons allemaal meteen een stuk beter voelen als we weten wat er met haar gebeurd is.’ Hij hield de deur open en gebaarde dat Caleb binnen mocht komen.

‘Dank je,’ zei Caleb beleefd. Hij wilde niet te gretig overkomen. Caleb kende Abraham al jaren, maar in al die tijd had hij hem nog nooit snel horen praten. ‘De meeste mensen hadden haar waarschijnlijk niet zomaar in huis genomen. Dat is erg nobel van je.’

‘Het is geen probleem.’ Abraham glimlachte terwijl ze samen naar binnen liepen. ‘Eliza stond niet zo te springen om

haar kamer op te geven, maar verder vindt iedereen het prima. Het meisje heeft ons nog nergens om gevraagd. Ze heeft vooral veel geslapen. Ik zal je meteen naar haar toe brengen.’

Ze liepen verder het huis in. Caleb zag dat er in elke kamer licht brandde en bewonderde het fraaie meubilair dat ze onderweg tegenkwamen. Donkere panelen sierden de muren, in een van de ruimtes bevond zich een grote stenen open haard en overal stonden enorme fluwelen stoelen die hij maar al te graag eens zou uitproberen. Ooit hoopte hij zelf net zo’n mooi huis als de Howells te hebben. Hij zuchtte. Als dit huis van hem was, zou zijn vader misschien eindelijk trots op hem zijn.

Toen ze bij de kamer van het meisje aankwamen, begon Abraham weer langzaam te praten. Zijn stem klonk zachter dan even daarvoor. ‘Abigail is bij haar. De afgelopen dagen heeft ze het meisje amper een moment alleen gelaten. Ze was zo bang dat we haar zouden kwijtraken. Zelfs nu de dokter ons ervan verzekerd heeft dat haar verwondingen niet ernstig zijn, blijft ze zich zorgen maken.’

‘Haar verwondingen zijn dus niet ernstig?’

‘De dokter zegt dat ze geluk heeft gehad dat de kogel niks belangrijks geraakt heeft. De wond zal volgens hem vanzelf genezen. Maar ze heeft wel veel bloed verloren. Daarom is mijn Abigail ook al die tijd bij haar gebleven. Het verzorgen van zieken zit haar simpelweg in het bloed – en in het hart.’ Abraham doelde natuurlijk op het verzorgen van het meisje, maar Caleb vermoedde zomaar dat de huidige situatie hem ook aan het verleden deed denken. Een paar jaar geleden had in het dorp een koortsepidemie geheerst waarbij de Howells twee zoons hadden verloren. Heel Azure Springs had met ze meegeleefd, maar niemand ging dieper gebukt onder het verlies dan Abigail Howell.

Caleb richtte zich weer op de huidige situatie en bereidde zich voor op zijn tweede ontmoeting met het zwerversmeisje. Twee dagen geleden had hij haar kort gezien toen ze op een

wagen de stad in gebracht werd. Ze had er vreselijk uitgezien. Niet alleen was ze buiten bewustzijn geweest, maar ze zat ook nog eens onder de modder en het bloed en stonk alsof ze wekenlang in het riool gelegen had. Hij had vlak bij de wagen gestaan waarmee ze was binnengebracht en had de dokter horen roepen of iemand hem kon helpen haar naar zijn praktijk te brengen.

‘Wie kan haar opvangen?’ had de goede dokter toen geroepen naar de mensen die naar het gewonde meisje waren komen kijken. ‘Ze heeft een slaappleats nodig. Een veilige plek om aan te sterken.’

Niemand had zich vrijwillig gemeld om het meisje in huis te nemen. Behalve Abraham, die toevallig vanuit zijn winkel op weg naar huis was en met zijn boeken onder zijn arm de wandeling naar zijn gezin maakte. Bij het zien van de mensenmassa was hij even blijven staan om te kijken wat er aan de hand was en had hij op zijn gebruikelijke rustige toon aangeboden om het meisje te verzorgen. De mensen begonnen meteen met elkaar te smoezen, maar het leek niemand te verrassen dat Abraham zijn hulp aanbood.

Caleb had het meisje het liefst meteen wakker gemaakt om degene die dit op zijn geweten had een flink lesje te leren. Iemand die een onschuldig meisje neerschoot, kon hij immers niet zomaar ongestraft weg laten komen. Voordat hij haar wakker kon schudden, had dokter Jones hem echter tegengehouden. ‘Ze is op dit moment niet in staat om je vragen te beantwoorden,’ zei hij. ‘Geef haar eerst maar een paar dagen om te herstellen.’

Caleb had de mannen die haar gevonden hadden wel ondervraagd, maar die hadden hem weinig kunnen vertellen. En dus liep hij even later terug naar de gevangenis, maar had hij nog steeds geen idee wat er gebeurd was. Gelukkig zou daar nu verandering in komen. Hij had het advies van de dokter opgevolgd en een paar dagen gewacht, maar nu wilde hij deze zaak eindelijk oplossen.

‘Em, ben je wakker? De sheriff is er. Hij wil je graag helpen. Kun je wakker worden om met hem te praten?’ Abigail legde haar hand op de schouder van het meisje en schudde zachtjes. Abraham ging bij zijn vrouw staan en keek zwijgend toe.

Het duurde even, maar uiteindelijk werd het meisje wakker. Met haar blauwe ogen keek ze hem doordringend aan. De Howells hadden hun uiterste best gedaan om haar wat op te knappen, maar ze was zo te zien nog niet in bad geweest.

‘Em, zo heet je toch?’ vroeg Caleb. Hij probeerde zo zacht mogelijk tegen haar te praten om haar niet bang te maken. *Em*, zei hij in gedachten nog eens. *Een doodgevone naam voor een doodgevone meisje.*

‘Ja, zo heet ik. Wat wilt u van mij?’ De stem van het meisje beefde en ze klonk ietwat argwanend.

‘Ik wil erachter zien te komen wie je neergeschoten heeft en wat ik kan doen om je te helpen.’ Hij leunde iets dichter naar haar toe en tikte met zijn vinger tegen zijn penning. ‘Ik ben de sheriff van Azure Springs en dus is het mijn taak om degene die je pijn gedaan heeft te straffen. Als je me alles vertelt wat je weet, zal ik je beschermen. Alle kleine beetje informatie die je je nog herinnert, kunnen me helpen de dader op te sporen.’ Hij had al vaker kinderen verhoord en wist dat een kalme toon cruciaal was om jonge mensen rustig te houden. De afgelopen jaren had hij bovendien ook een paar andere trucjes geleerd. Zo moest je als sheriff nooit laten merken dat iets je verraste en altijd de controle over het gesprek houden. ‘Dus vertel me maar wat je nog weet.’

Ze tilde haar kin een stukje op. ‘Waarom praat u tegen me alsof ik een kind ben?’

‘Hoe oud ben je dan?’ Hij vond het geen enkel probleem om eerst naar haar leeftijd te vragen – alle mogelijke informatie was immers welkom.

‘Negentien. Bijna twintig.’

Caleb wist niet wat hij moest zeggen en daarmee had hij de controle over het gesprek nu al verloren. Hij keek het

meisje diep in de ogen en probeerde te bepalen of hij haar kon geloven. Nu hij haar iets beter bekeek, beseftte hij dat ze best weleens gelijk zou kunnen hebben. Ze was zo mager dat haar gezicht iets kinderlijks had, maar misschien leek ze ook wel zo jong omdat ze simpelweg niet genoeg gegeten had.

Na een net iets te lange stilte kuchte hij even en sprak haar vervolgens als een volwassene toe. 'Mijn excuses. Het inschatten van iemands leeftijd is overduidelijk niet mijn sterkste punt. Kun je me vertellen wie je neergeschoten heeft?'

'Dat kan ik u wel vertellen, maar ik vrees dat u daar weinig mee opschiet. Vanuit het niets kwamen drie mannen mijn huis binnen, haalden alles overhoop en begonnen toen te schieten.' Em zweeg even en haalde diep adem. 'Ze dachten waarschijnlijk dat ik dood was. Ze stapten gewoon over me heen, vloekten erop los en zochten iets in huis. Ondertussen lag ik in een plas van mijn eigen bloed te wachten tot ze eindelijk weg zouden gaan.'

'Heb je hun gezichten gezien?' Hij pakte zijn notitieblokje erbij. 'Kende je de mannen? En weet je waar ze naar op zoek waren?'

Ems ogen gleden even door de kamer en haar ademhaling werd zwaarder. Abigail legde haar hand op haar schouder. 'Rustig maar, Em. Rustig aan.' Ze wendde zich tot Caleb en zei: 'Misschien kun je haar beter één vraag tegelijk stellen. Ze heeft zo veel meegemaakt. Ik denk dat we het maar beter rustig aan kunnen doen.'

Hij moest zich inhouden om haar niet venijnig toe te bijten dat hij al twee dagen op dit verhoor had moeten wachten en dat hij er dus alles uit wilde halen wat erin zat.

Em haalde een paar keer diep adem terwijl Abigail het zweet van haar voorhoofd depte. 'Shhh,' zei ze zachtjes. 'Alles komt goed. Wij zorgen dat je hier veilig bent en sheriff Reynolds zal de mannen die dit gedaan hebben zo snel mogelijk arresteren.'

Em keek hem weer aan. ‘Ik kende ze niet, maar heb ze wel goed kunnen bekijken. Als ik ze nog een keer zag, zou ik ze waarschijnlijk meteen herkennen. Ik weet niet waarnaar ze op zoek waren, maar als u me terugbrengt naar de plek waar het gebeurd is, kan ik u misschien wel laten zien waar het ligt.’

‘Waar wat ligt?’ vroeg hij verbaasd. Ze bracht hem alleen maar meer in de war. Hij wilde dat ze zijn vragen beantwoordde, niet dat ze nog meer vragen bij hem opriep.

‘Ik zei toch dat ik dat niet weet. Maar ik weet wel dat George na het jagen altijd naar een bepaalde plek toe ging. Alsof hij daar iets in de gaten moest houden. Ik heb er eigenlijk nooit bij stilgestaan. George was niet zo’n prater en hij had wel meer vreemde gewoontes. Maar ik denk dat hetgeen waarnaar de mannen op zoek waren op die plek ligt.’

Caleb knikte en zette zijn hoed op zodat ze er meteen naartoe konden gaan. Hij was blij dat deze zaak zo te horen een makkelijke oplossing had. *Een kort ritje naar een oude boerderij en dan –*

‘Ik begrijp dat je graag zo snel mogelijk naar de boerderij toe wilt, sheriff, maar Em is echt nog niet in staat om te reizen. De dokter zegt dat ze het nog een paar weken rustig aan moet doen.’ Abigail keek hem fronsend aan en wendde haar blik pas af toen hij zijn hoed weer afzette. Abigail Howell was een erg aardige vrouw, maar kon blijikbaar ook behoorlijk intimiderend zijn.

‘Ik blijf echt geen wekenlang meer in bed liggen,’ zei Em. ‘En ik kan hier ook niet blijven. Ik ben jullie al veel te lang tot last.’ Ze ging rechtop zitten en de deken viel langs haar arm naar beneden. Tot zijn verbazing zag Caleb dat haar huid gerimpeld en verkleurd was. Hij was weliswaar geen dokter, maar kon duidelijk zien dat ze littekens van een oude brandwond had.

Abigail legde haar hand kalm weer op Ems schouder. ‘Rustig nou maar. We vinden het helemaal niet erg om voor je te zorgen. We hebben ons er vrijwillig voor opgegeven en heb-

ben daar nog geen moment spijt van gehad. De dokter zegt dat je nog een tijdje zult moeten herstellen en ik wil zijn advies natuurlijk wel opvolgen.’ Abigail perste haar lippen op elkaar en keek Em aan.

Caleb hoopte maar dat Em naar haar zou luisteren. Abigail had hem net behoorlijk fel aangekeken, maar het was hem overduidelijk dat haar strenge blikken voornamelijk uit bezorgdheid voortkwamen.

Abigail Howell stond in Azure Springs bekend als een vrouw die zich altijd om alles en iedereen bekommerde. Het meisje kon zich dus geen betere plek wensen om te herstellen.

‘Daar heeft Abby helemaal gelijk in. Je bent hier meer dan welkom,’ zei Abraham terwijl hij zijn armen voor zijn ronde buik over elkaar sloeg. Abraham Howell steunde zijn vrouw altijd in alles wat ze zei. ‘Als jullie het niet erg vinden, ga ik nu weer aan het werk. Tot ziens, sheriff. Dames.’ Hij knikte nog even en liep toen de kamer uit.

‘Ik stel dit soort dingen liever niet te lang uit, maar zal het advies van de dokter opvolgen en je over een paar weken mee naar de boerderij nemen,’ zei Caleb.

‘Haar herstel zal waarschijnlijk een stuk soepeler verlopen als ze het tot die tijd rustig aan doet,’ zei Abigail.

‘Ik vertrouw erop dat er goed voor haar gezorgd wordt. Maar ik kan natuurlijk niet eeuwig blijven wachten om deze zaak op te lossen. Ik zal in de tussentijd dus alvast op pad gaan om te kijken of ik iets kan vinden. Die mannen hebben ongetwijfeld sporen achtergelaten en ik zie niet in waarom ik zou moeten wachten om die te bekijken.’

‘Als je dan toch naar de boerderij gaat, kun je misschien wel meteen wat kleren en andere spullen voor haar ophalen.’ Abigail wendde zich tot Em. ‘Welke spullen wil je dat de sheriff voor je meeneemt?’

‘Ik heb eigenlijk niet zo veel spullen,’ zei Em. ‘Hij zal misschien nooit een schoonheidsprijs winnen, maar deze jurk is het enige kledingstuk dat ik heb. Als u toch naar de boerderij

gaat, kunt u me misschien wel ergens ander mee helpen.’ Ze wendde haar blik af en liet haar vingers nerveus over de rand van haar deken glijden. ‘Kunt u George voor me begraven? Ik wilde hem eigenlijk niet achterlaten, maar voor mijn eigen veiligheid moest ik wel vluchten.’

‘George? Die naam noemde je net ook al. Wie is hij precies?’ Caleb keek haar nieuwsgierig aan. Hij had niet verwacht dat er nog iemand neergeschoten zou zijn. En al helemaal niet dat er blijkbaar zelfs iemand overleden was. Waarom zou ze hem dat niet eerder verteld hebben? Caleb wreef over de donkere stoppels op zijn kin en gaf zichzelf even de tijd om de informatie te verwerken. ‘Kun je me iets meer over hem vertellen?’

Ems stem klonk nu zo zacht dat Caleb haar nog maar net kon verstaan. ‘George is de eigenaar van de boerderij. Ik woonde bij hem – zo zou je het kunnen zeggen.’

Caleb keek van Em naar Abigail en probeerde te begrijpen wat ze hem vertelde. ‘Je woonde bij hem? Was hij misschien je broer, of je vader?’

‘Ik denk dat we het beter iets rustiger aan kunnen doen. De afgelopen dagen zijn niet makkelijk voor haar geweest.’ Abigail schoot haar weer te hulp. ‘Em kan waarschijnlijk prima uitleggen hoe de situatie precies in elkaar stak. Maar dat heeft wel tijd nodig.’

Toen begon Em weer te praten. ‘Het gaat wel, Abigail. Ik zal het zo goed mogelijk proberen uit te leggen. Je zou kunnen zeggen dat ik op de boerderij werkte. Hoewel ik daar niet voor betaald kreeg. En ja, nu is hij dood. Voordat de mannen mij neerschoten, hebben ze hem meerdere keren in zijn borst geraakt. Voor mijn vertrek ben ik naar hem toe gekropen en hij was dood. Als dat niet zo geweest was, had ik hem nooit zomaar achtergelaten. Hij heeft iemand nodig die hem begraaft. Ik vind het zo vreselijk dat hij daar nu helemaal alleen ligt. Als ik het kon, zou ik hem zelf begraven. En als u het niet wilt doen, doe ik dat ook.’

Caleb kon zich niet voorstellen dat Em met haar magere armen een graf voor een volwassen man kon graven. Waarschijnlijk had ze daar helemaal de kracht niet voor of zou ze er dagen over doen om het voor elkaar te krijgen. Voor hem was het weliswaar ook geen prettige taak – het was immers nooit fijn om met de dood geconfronteerd te worden – maar hij zorgde goed voor zichzelf en had meer dan genoeg spierkracht om de klus snel te kunnen klaren.

‘Ik zal hem begraven, maak je daar maar geen zorgen over. Maar zo te horen is de zaak een stuk ernstiger dan ik dacht. Als die mannen niet gevonden hebben waarnaar ze op zoek waren, komen ze misschien nog wel terug.’ Hij wreef even langs zijn nek en stond toen op om door de kamer te lopen. ‘En als ze terugkomen, zullen ze er waarschijnlijk al snel achter komen dat je nog leeft. Dan zullen ze naar je op zoek gaan. Aangezien je met eigen ogen hebt gezien dat zij George hebben neergeschoten, zullen ze je immers liever dood dan levend zien. In mijn jaren als sheriff heb ik al vaak genoeg meegeemaakt dat dit soort mannen de getuigen van hun daden het liefst zo snel mogelijk om zeep helpen.’

Terwijl hij door de kamer ijsbeerde, voelde hij dat de ogen van Abigail en Em hem volgden. Allebei zwegen ze.

‘Aan de wond in je zij te zien, deinzen ze er niet bepaald voor terug om hun pistolen te trekken. En als ze slim zijn, weten ze dat je ze misschien zult kunnen identificeren.’ Hij haalde zijn handen door zijn haar. Hij had er niet op gerekend dat iemand misschien wel met dit meisje af wilde rekenen. De afgelopen twee dagen had hij gedacht dat ze simpelweg het slachtoffer van een inbraak was. Het was geen moment bij hem opgekomen dat het hier ook weleens om een geplande overval kon gaan. Hoe langer hij met haar praatte, hoe meer hij er echter van overtuigd raakte dat het hier niet om een simpele inbraak ging. De mannen hadden een duidelijk motief gehad.

‘Ik weet zelf niet eens waar ik ben. Hoe zouden zij daar dan in vredesnaam achter moeten komen?’ vroeg Em. ‘Ik ben

te paard vertrokken en heb een behoorlijk stuk gereden voordat ik op de grond viel.’

‘Zelfs als je geen bloedsporen hebt achtergelaten, blijft het feit dat hier in de omgeving maar een paar dorpen liggen. Als iemand je zoekt, zal het dus niet lang duren voordat hij je gevonden heeft. Vanaf nu kunnen we dus maar beter zo voorzichtig mogelijk zijn. We weten immers niet wat deze mannen ervoor overhebben om je te vinden. Ik denk dat je voorlopig het beste binnen kunt blijven – in ieder geval tot die criminelen achter slot en grendel zitten. Ik zal wat mannen uit de omgeving vragen om het huis in de gaten te houden en zal de rest van het dorp adviseren om niet over je te praten.’

Abigail mengde zich nu weer in het gesprek. ‘Over een dag of twee zullen we haar in bad doen. Dan kan ik haar wat kleren van Eliza aantrekken en ziet ze er waarschijnlijk al heel anders uit. Dat zal ongetwijfeld helpen. Sinds ze hier aangekomen is, gaat ze met sprongen vooruit.’

Caleb keek naar Em, die er nog net zo gehavend uitzag als een paar dagen geleden. Haar haren plakten tegen haar hoofd en haar huid zat onder de vlekken. Hij had nog nooit iemand met zo’n mager gezicht gezien. Haar jukbeenderen waren duidelijk zichtbaar en haar huid was flinterdun. Ze was niet bepaald een schoonheid te noemen. Aan haar magere lichaam zouden de mannen die haar neergeschoten hadden, haar makkelijk kunnen herkennen.

‘Een bad en schone kleren zullen ongetwijfeld helpen, maar desondanks denk ik dat ze niet al te moeilijk te traceren zal zijn. Talloze mensen hebben tenslotte gezien hoe ze het dorp binnengebracht werd. Als de mannen op Main Street rondvragen of iemand haar gezien heeft, zullen ze haar dus waarschijnlijk binnen de kortste keren gevonden hebben. Ik zal zo veel mogelijk mensen vertellen dat ze beter niet over haar kunnen praten, maar het lijkt me het beste als ze voorlopig binnenblijft. Als ze thuisblijft, kan ik haar een stuk makkelijker laten beschermen dan wanneer ze door heel Azure

Springs doolt. Ik zal mijn uiterste best doen om deze zaak zo snel mogelijk op te lossen en dan kan ze weer gaan en staan waar ze wil?

Hij richtte zich nu weer tot Em en zei: 'Ik weet dat je vandaag niet te lang meer met me kunt praten, maar kun je de mannen nog kort omschrijven en me vertellen waar de boerderij precies ligt?'

Em zag er moe uit, maar toch knikte ze. Met vermoeide stem beantwoordde ze zijn laatste twee vragen. Details die de meeste mensen niet eens op zouden vallen, kwamen schijnbaar moeiteloos over haar lippen. Als iedereen zo'n goed geheugen had als zij, zou dat zijn werk een stuk makkelijker maken.

'Een van de mannen had een litteken op zijn linkerwang,' zei ze. 'Het was vuurrood, alsof de wond nog maar net genezen was. De tweede man had donkerrood haar en miste een van zijn voortanden. En de derde had licht haar en grove wenkbrauwen. Hij zei niet veel, maar volgde alleen de bevelen van de anderen op.'

Al snel kwamen de daders in haar hoofd weer tot leven en Caleb deed zijn best om haar omschrijvingen zo nauwkeurig mogelijk te noteren.

'Ik weet niet waar ik nu ben, maar ik weet wel dat de boerderij van George aan Hollow Creek ligt, ongeveer anderhalve kilometer ten zuiden van de Eagle River. Het huis ligt achter op een veldje. Het is maar klein, maar ik denk dat u het wel zult vinden.'

Met zijn notitieblokje in zijn hand stond hij op. 'Bedankt, Em. Rust voorlopig maar uit en dan kom ik binnenkort weer langs om te praten. Denk ondertussen goed na of je misschien toch nog weet waarnaar de mannen op zoek waren.'

Hij liep de kamer uit en wilde net de voordeur opentrekken toen Abigail achter hem aan kwam. 'Sheriff?' vroeg ze.

Caleb draaide zich om en zag dat ze achter hem in de woonkamer stond. 'Ja?'

‘Ik heb ooit een verhaal gehoord over een man die langs die beek woonde. Ik geloof dat de dominee vertelde dat hij hem wilde bezoeken, maar dat hij niet eens werd binnengelaten. En ik geloof dat ik de Walkers ook weleens over een vreemde man heb horen praten. De boerderij ligt een behoorlijk eind uit het dorp, maar Ruth Walker is nogal nieuwsgierig aangelegd. Ik heb alleen nooit iemand gehoord over een meisje dat daar zou wonen. En zover ik weet, heeft niemand George ooit daadwerkelijk gekend.’ Abigail fronste bezorgd.

Caleb wilde dat hij haar gerust kon stellen. ‘Ik heb ook nog nooit gehoord van een meisje dat in de buurt van Hollow Creek zou wonen. Ik probeer de mensen rondom het dorp altijd zo goed mogelijk te leren kennen, maar heb nog nooit iemand over George horen praten. Ik zal zo snel mogelijk naar de boerderij toe gaan. Ik weet nu misschien nog niet hoe deze zaak precies in elkaar zit, maar daar kom ik ongetwijfeld snel genoeg achter. Laat je het me weten als Em nog iets anders vertelt?’

‘Dat zal ik doen.’ Abigail begon weer in de richting van Ems kamer te lopen, maar draaide zich toen nog een keer om. ‘Ik ken haar misschien pas een paar dagen, maar toch geef ik nu al om haar. Spoor de mannen die dit op hun geweten hebben alsjeblieft zo snel mogelijk op. Ik wil Em zo graag veilig houden. Ik weet dat ze bang is. Dat heeft ze misschien niet met zo veel woorden gezegd, maar ik merk aan haar dat ze niet op haar gemak is. Je moet deze mannen tegenhouden. Em verdient een kans om een nieuw leven op te bouwen.’ Met die woorden trok ze de deur van Ems kamer weer open.

Caleb zette zijn hoed op en liep naar buiten. Hij zou nog even bij James langsgaan. Hij was de landmanager van het dorp en had dus ongetwijfeld een gedetailleerde plattegrond van de omgeving waarop alle eigenaren van de verschillende boerderijen waren aangegeven. Zijn lange armen zwaaiden langs zijn lichaam terwijl hij naar het kantoor van James liep en over de woorden van Em nadacht. Wie was George en

welke afspraken had hij met dit meisje gemaakt? De gruwelijke beelden die bij hem opkwamen, maakten hem spontaan misselijk. Hij hoopte maar dat er een simpele verklaring voor deze ongewone situatie was.

Em zag er met haar magere lichaam, strokleurige haar en sproeterige neus uit als een doodgewoon meisje – dat kon niemand ontkennen. Maar ze kwam ook erg slim en alert op hem over. De details die ze over haar belagers had onthouden, verraadden dat ze erg pienter was. *Wat zou haar verhaal zijn? Wie zou een meisje zoals Em in vredesnaam zomaar neerschieten? En welke reden zouden de mannen voor hun daden hebben gehad?* Hij ging volledig in zijn gedachten op en schrok pas op toen iemand zijn naam riep.

‘Sheriff Reynolds. Wat leuk dat ik je tegenkom.’ Eliza Howell kwam naar hem toe. Hij bleef staan. Haar rokken zwierden om haar benen terwijl ze naar hem toe liep en pas toen ze vlak bij hem was, bleef ze staan en keek hem stralend aan. Haar lange wimpers wapperden verleidelijk als ze met haar ogen knipperde en hij betrapte zichzelf erop dat hij haar perfecte rozige wangen bewonderend bekeek. Zijn blik gleed af naar haar prachtige blonde krullen, die een lichtrode gloed hadden. De landmanager kon vast nog wel even wachten.

Caleb stapte opzij zodat de andere mensen die door de straat liepen hem konden passeren. Hij zag dat een aantal mannen net als hij bewonderend naar Eliza keken. Niemand kon om haar heen.

‘Eliza. Wat brengt jou naar het dorp?’ vroeg Caleb de lokale schoonheid.

‘Ik was op bezoek bij Olivia en die wilde graag even langs bij mevrouw Caroline omdat die vandaag nieuwe kanten stoffen heeft binnengekregen. Ze staat zich nu al uren aan al het moois te vergapen. Waarschijnlijk heeft ze de rest van de middag nog wel nodig om te beslissen welke stof ze het mooist vindt. Maar toen zag ik jou lopen en dacht ik dat een praatje mijn dag misschien net iets minder saai zou maken. Bovendien

ontsnap ik op deze manier ook meteen even aan Carolines eindeloze verliefde geklets over Norbert. Hopelijk komt die arme vrouw er binnenkort eindelijk achter dat niemand ooit interesse zal hebben in een oude vrijster zoals zij.’ Eliza bekeek hem eens goed en klopte toen wat stof van zijn schouder. ‘Zo te zien heb je wat zand van het land mee naar het dorp genomen.’

Hij bood haar zijn arm aan en liep met haar in de richting van de kledingwinkel. ‘Ik ben erg blij dat je me hebt geroepen,’ zei hij. ‘Ik was net bij je thuis om met Em te praten. De zaak waarbij ze betrokken is, klinkt een stuk ernstiger dan ik dacht.’ Heel even voelde hij zich schuldig dat hij in het openbaar over Em praatte. ‘Helaas kan ik niet te lang blijven. Ik moet snel verder met mijn onderzoek om erachter te komen wat er met haar gebeurd is.’

‘Die vreselijke meid ligt nu al dagen in mijn bed en ik moet boven bij Mae en Millicent slapen. Heb je ooit iemand gezien die zo vies was? Het is toch walgelijk?’ Ze trok haar neus op. ‘Waarschijnlijk zal ik het hele bed moeten uitkoken om haar stank eruit te krijgen. En zelfs dan ben ik nog bang dat ze me ergens mee besmet. Maar laten we het liever ergens anders over hebben. Ik ben alle verhalen en zorgen over Em zo zat.’

Caleb keek haar stomverbaasd aan en vroeg zich af hoe zulke lelijke woorden in vredesnaam uit de mond van zo’n mooie jonge vrouw konden komen. Waarschijnlijk bedoelde ze het niet zo. ‘Ze ziet er inderdaad behoorlijk gehavend uit. Ik denk dat ze al een hele tijd niet goed gegeten heeft. Ik vraag me af hoe dat komt.’ Opnieuw raakte hij in gedachten verzonken en terwijl hij in de verte staaarde, wreef hij even over zijn wenkbrauw. ‘Wat haar verhaal ook is, het is mijn taak om haar te helpen. Als ik dat niet doe, zullen de mannen die haar neergeschoten hebben ongetwijfeld meer slachtoffers maken. Misschien gaan ze dan zelfs wel achter jou aan.’

‘Sinds jij onze sheriff bent, voelt iedereen in Azure Springs

zich een stuk veiliger. Je hebt ons altijd goed beschermd.' Eliza sprak haar woorden met een plagende ondertoon uit, maar desondanks was hij geveleid door het beeld dat ze van hem schetste. Hij had eigenlijk soldaat willen worden, maar was tijdens de oorlog net te jong geweest om mee te mogen vechten. Daarom was hij nu sheriff – om op een andere manier alsnog een held te worden.

'Ik weet zeker dat je goed voor ons zult zorgen.' Ze klemde haar vingers even iets steviger om zijn arm.

Op het moment dat ze bij de kledingwinkel aankwamen, kwam Olivia naar buiten. Olivia Bingham was achttien en daarmee een jaar jonger dan Eliza. Ze had donker haar en een lichte huid. De twee vriendinnen brachten veel tijd met elkaar door en overal waar ze heen gingen, trokken ze de aandacht. Ze waren verreweg de populairste vrouwen onder de vrijgezelle mannen in de omgeving.

'Wat leuk om je te zien, sheriff,' zei Olivia. 'Het werd hoog tijd dat je Eliza eindelijk eens mee uit wandelen zou nemen. Ik begon al bijna te denken dat je haar nooit mee uit zou vragen. Wat mij betreft kunnen jullie de wandeling trouwens gewoon voortzetten. Dan duik ik nog even de winkel in om wat meer kant te kopen. Er zijn vandaag zulke prachtige stoffen binnengekomen. Ik ben van plan om een nieuwe japon van ivoorkant te laten maken.'

Caleb schoof met zijn voet wat stof aan de kant. 'Het lijkt me erg leuk om nog iets verder te wandelen. Een stuk leuker dan de opgave die me daadwerkelijk te wachten staat. Maar helaas kan ik niet blijven. Ik ben op weg naar James op het landkantoor. Maar ik zal alvast uitkijken naar je nieuwe japon. Kiezen jullie de stof maar samen uit.' Met tegenzin liet Caleb de arm van Eliza los en zette hij een stap achteruit. 'Dag, dames.'

Hij lachte naar de twee vrouwen en dwong zijn benen toen weg te lopen. Na een paar stappen keek hij over zijn schouder. De twee vrouwen hadden hun armen in elkaar

gehaakt en fluisterden elkaar lachend iets toe. Ze zagen er stralend en volkomen zorgeloos uit. Hij had waarschijnlijk een erg gezellige middag met ze kunnen doorbrengen. Maar hij had werk te doen en dat wilde hij niet langer uitstellen. Het was een hele eer om sheriff te zijn en hij nam zijn verantwoordelijkheden dan ook erg serieus. Toch had hij soms ook dagen waarop hij zijn taken het liefst links zou laten liggen. Dagen waarop hij verlangde naar het rustige plattelandleven waar hij ooit van gedroomd had.

Caleb zette Eliza uit zijn hoofd en liep naar het landkantoor toe. Hij duwde de zware houten deur open en keek of James er was. Het kantoor rook naar sigaren en oude papieren, een geur die voor Caleb erg vertrouwd geworden was. Zodra hij de deur liet dichtvallen, stond James op, legde zijn half opgerookte sigaar neer en kwam naar hem toe.

‘Sheriff Reynolds, wat brengt jou hier?’ James’ rokersstem bulderde door de ruimte. ‘Kan ik iets voor je doen?’

‘Ik wil graag weten wie de eigenaar is van een bepaalde boerderij.’ Caleb bladerde door een stapel papieren in de bovenste lade van een oud bureau. Hij haalde er een paar plattegronden uit en vond toen de kaart waarnaar hij op zoek was.

‘In de buurt van Hollow Creek?’ vroeg James nadat hij een korte blik op de kaart geworpen had.

Caleb knikte, maar keek niet op. Toen wees hij de plek aan die Em beschreven had. ‘Deze boerderij bedoel ik. Ik weet niet hoeveel land er precies bij hoort, maar het huis moet hier ergens staan. Kun jij me misschien vertellen wie hier woont?’

‘Dat kan, maar dat zal ik wel eerst moeten opzoeken. Ik kan me niet herinneren dat deze boerderij de afgelopen jaren aan iemand verkocht is, maar ik kan de papieren daarover wel voor je opsporen. Wanneer heb je ze precies nodig?’ James begon meteen te zoeken en liet zijn blik over de jaren oude handgeschreven documenten glijden.

Caleb vroeg zich af hoe hij in deze chaos in vredesnaam ooit iets kon vinden. Er leek geen enkel systeem in de verza-

meling aan documenten te zitten. ‘Hoe sneller, hoe beter. Ik ben van plan om er zo snel mogelijk naartoe te gaan. Eigenlijk wilde ik vandaag gaan, maar daar is het al te laat voor. Morgen moet ik de jongen van Stafford naar de rechtbank brengen. Daar ben ik waarschijnlijk de hele dag wel zoet mee. Het liefst zou ik dat aan iemand anders overlaten, maar ik zou niet weten aan wie.’

Caleb wreef even over zijn nek. ‘Waarschijnlijk kan ik overmorgen wel naar Hollow Creek rijden. Denk je dat je de papieren tegen die tijd gevonden hebt?’ Hij wist dat James ze waarschijnlijk al veel eerder zou vinden. Dat was tot nu toe altijd nog zo geweest.

‘Ik zal zorgen dat ze klaarliggen. Kom morgen als je terug in het dorp bent maar weer langs.’ James boog zich over de papieren heen en kuchte de kikker in zijn keel weg. Toen vroeg hij: ‘Heeft dit soms iets te maken met dat meisje dat ze een paar dagen geleden halfdood naar de dokter gebracht hebben?’

‘Ja. Ik weet nog niet precies wat er met haar gebeurd is, maar er zou weleens meer achter kunnen zitten dan ik dacht.’ Caleb liep naar de deur toe. ‘Bedankt, James. Ik kom morgenavond weer langs om te zien wat je gevonden hebt.’

Caleb trok de deur open en stapte naar buiten, weg uit de stinkende sigarenrook. Hij was erg blij met zijn baan en met zijn glimmende penning. De mensen in het dorp hielpen hem graag en die hulp zou hij de komende dagen waarschijnlijk goed kunnen gebruiken. Hij had namelijk het gevoel dat deze zaak zomaar eens flink uit de hand zou kunnen lopen.